

מ"ת 63235/12-14 - מדינת ישראל נגד מוראד עבד אל רחמן

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט רפאל יעקובי

13 ינואר 2015

מ"ת 63235-12-14

המבקשת:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מרים בן גל (פ"מ י-ם, פלילי)

נגד

המשיב:

מוראד עבד אל רחמן
ע"י ב"כ עו"ד נאיל זחאלקה (סניגוריה ציבורית)

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בבקשה לעצור את המשיב, שהוא צעיר כבן 19 שנים, עד תום ההליכים בת.פ. 63211-12-14.
 2. בתיק הפלילי הנ"ל מואשם המשיב בשני אישומים. עניינו של האישום הראשון בעבירת סחיטה באיומים, שהביאה לביטול תלונה במשטרה נגדו. באישום השני הוא מואשם בעבירות נשיאת נשק וחבלה בכוונה מחמירה, בכך שנשא רימון הلم והשליך אותו לעבר ביתו של המתלונן.
 3. הסניגור מסכים כי ככל שקיימות ראיות לכאורה, הרי שיש עילת מעצר של מסוכנות. עם זאת, הוא טען בפירוט רב לעניין חומר הראיות, במגמה להביא למסקנה כי אין ראיות לכאורה או כי הראיות חלשות. כך עשה בעיקר במה שנוגע לעבירות שבאישום השני.
 4. לאחר שקילת המכלול הגעתי למסקנה כי בשלב הנוכחי יש מקום להזמין תסקיר מעצר וכי לאחר מכן ניתן יהיה לקיים דיון משלים ולעמוד על כל הנחוץ לצורך הכרעה בבקשה. בשלב זה אין מקום להורות קטיגורית על מעצר המשיב עד תום ההליכים ובוודאי שאין מקום להורות על שחרורו בתנאים. גם אין מקום להידרש עתה לנושא הראיות לכאורה יותר ממה שייאמר להלן.
 5. לתוצאה דלעיל אני מגיע מכח שילובם של אלה:
- א. נקודת מוצא שבמצב של ראיות מוצקות לכל שנכלל בכתב האישום נראה כי לא היה מנוס

ממעצר המשיב עד תום ההליכים.

ב. הדרך שבה נבחנת השאלה אם יש ראיות לכאורה, שהיא מבט כולל על מכלול הראיות (ראו למשל בש"פ 8087/95 זאדה נ' מ"י, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 2653/99 זיאד נ' מ"י, 26.4.99), תוך ש"אין זה מתפקידו של בית המשפט לעת זו לעסוק בניתוח מפורט ומדוקדק של הראיות המסבכות את המשיב בעבירות המיוחסות לו" (בש"פ 6187/95 מ"י נ' אל עביד, 17.10.95).

ג. בחינה של הראיות באופן האמור ומתוך מודעות ועירנות לטענות הסניגור ולפרטים הרלבנטיים. בחינה זו מביאה למסקנה כי יש ראיות לכאורה לגבי מה שנכלל בכתב האישום, בכפוף למה שייאמר להלן, אשר יש לו השלכות לגבי מה שעל הפרק עתה.

ד. מסקנה כי במקרה דנן קיים ספק מסוים אם בראיות הקיימות יש פוטנציאל להרשעה אפשרית בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. במכלול הנסיבות אין לשלול כי השלכת רימון ההלם (שיש חוות דעת אשר לפיה בכוחו להזיק לאדם) הייתה חלק ממסכת של איומים והפחדה ולא מעבר לכך. זאת גם לנוכח הנטען בכתב האישום כי הרימון הושלך מתוך רכב נוסע וגם לנוכח התפוצצותו באוויר והעובדה שהשפעתו על בן המתלונן הייתה במהותה של בהלה ולא של פגיעה באברי גופו.

ה. טענות רבות של הסניגור הן כאלה שגם אם יימצא בהן ממש הרי שהן תוכלנה לסייע למשיב בתיק העיקרי ולא בקשר לבקשה דנן. עם זאת, קיימות סתירות שעליהן הצביע, שעשויה להיות להן השפעה מסוימת גם בקשר לבקשה דנן (כגון לגבי אופן השלכת הרימון). כך גם לנוכח מגמתיות טבועה שיש בראיות הבאות מפי המתלונן והנלווים אליו, שלגביה כבר נאמר מה שנאמר בהחלטה שניתנה בערר בשלב מעצר הימים (עמ"י 41192-12-14; החלטה מ-9.12.14).

ו. העובדה שיש למשיב הרשעה קודמת בת.פ. (שלום, י-ם) 1954-04-14 בעבירות של איומים ונשיאת נשק שלא כדין (הגם שטרם נגזר דינו באותו תיק).

ז. העובדה שבעניינו תסקיר מעצר עשוי ללמד גם על נתונים שברקע הסכסוך שבו מדובר והקשורים להשלכותיו וגם על האפשרויות השונות של שחרור בתנאים, שבנוגע אליהן יש מורכבות מיוחדת בנסיבות כגון אלה שבמקרה דנן.

6. בהמשך לכל שנאמר לעיל, השורה התחתונה של החלטה זו היא כי בשלב זה מתבקש שירות המבחן להכין תסקיר מעצר על אודות המשיב לקראת דיון שייקבע, אשר במסגרתו ניתן יהיה להשלים טיעונים לגבי כל שיימצא נחוץ.

ניתנה במעמד הנוכחים היום, כ"ב טבת תשע"ה, 13 ינואר 2015.